

CUCÓ I GINER, Josepa; RIUS-ULLDEMOLINS, Joaquim (coord.). *Les altres transicions. Experiències i relats oblidats, alternatius i resistents als relats hegemònics de la transició a la democràcia.* València: Institució Alfons el Magnànim, 2018. Debats, revista de cultura poder i societat, 132-1. 122 pàgs. [20 x 26].

Noves visions sobre la Transició democràtica a Espanya, es a dir sobre el període que va de finals de la dictadura fins a la victòria del PSOE (1982). Segons els autors, el règim es va convertir en una forma de repensar el passat en funció de la legitimació del present. Es va generar un consens en totes les capes de poder de la societat i es va convertir en un pacte exitós entre elits, que mostrava un consens entre la dreta i l'esquerra. Es van silenciar les posicions a l'esquerra del PCE, expulsades de la vida política i cultural: esquerra revolucionària, anarquisme i moviments socials anticapitalistes. Tot i no ser la Transició del millor model per l'absència de trencament polític, jurídic i cultural amb el règim anterior. Si bé aquests moviments s'han anat recuperant a partir del 2000.

El present monogràfic dona a conèixer les dimensions silenciades i consta dels 7 treballs següents: Josepa CUCÓ I GINER aprofundeix en l'esquerra revolucionària, que als anys seixanta va tenir una activitat creixent. A partir de la Transició va disminuir la seva importància perquè aquesta va quedar exclosa de les negociacions i pactes entre el Govern Franquista i l'oposició moderada. Jordi BORJA observa el període com ambigu i amb fortes restriccions, tot i que no es pot considerar que hi hagués una continuïtat entre el franquisme i la Transició. En l'actualitat els nous partits d'esquerra voldrien una renovació de la democràcia. Pilar TOBOSO se centra en el moviment feminista i com va modificar el model social i familiar. Els seus objectius van aconseguir ressó en els mitjans de comunicació i tingueren espais de trobada, es van portar a terme accions comunes amb l'objectiu d'igualar sexes. Jaime PASTOR VERDÚ aporta una visió en la que s'esmenta l'esquerra revolucionària. Comenta els consensos entre les forces en litigi: la Llei d'amnistia (1977), els Pactes de la Moncloa (1977) i la Constitució (1978), a la qual dedica força atenció. Benjamín TEJERINA mostra el desencant de les dues dècades posteriors a la Transició, en contrast amb el moviment estudiantil dels anys setanta, tot i que es manté el conflicte ideològic, els problemes socials i les reformes legals. Arnaud DOLIDIER destaca el paper dels sindicats durant la Transició i l'activitat dels moviments obrers entre els anys 1976 a 1978, sobretot el PCE i el PSOE i com es va modificant la seva activitat apropant-se als àmbits intel·lectuals i periodístics. Pere J. BENEYTO CALATAYUD observa l'actitud col·lectiva i el moviment obrer i mostra la seva importància.

Traducción de la reseña anterior:

Nuevas visiones sobre la Transición democrática en España, es decir sobre el periodo que va desde finales de la dictadura hasta la victoria del PSOE (1982). Según los autores, el régimen se convirtió en un modo de repensar el pasado en función de la legitimización del presente. Se generó una actitud consensuada en todas las capas de poder de la sociedad y se convirtió en un pacto exitoso entre élites, que mostraba un consenso entre la derecha y la izquierda. Se silenciaron las posiciones en la izquierda del PCE, expulsadas de la vida política y cultural: izquierda revolucionaria, anarquismo y movimientos sociales anticapitalistas. A pesar de no ser la Transición el mejor modelo por la ausencia de ruptura política, jurídica y cultura con el régimen anterior. Si bien estos movimientos se han ido recuperando a partir del año 2000.

El presente monográfico da a conocer las dimensiones silenciadas y consta de los 7 trabajos siguientes: Josepa CUCÓ I GINER profundiza en la izquierda revolucionaria, que en los años sesenta tuvo una actividad creciente. A partir de la Transición disminuyó su importancia porque ésta quedó excluida de las negociaciones y pactos entre el Gobierno Franquista y la oposición moderada. Jordi BORJA observa el periodo como ambiguo y con fuertes restricciones, a pesar de que no se puede considerar que hubiera una continuidad entre el franquismo y la Transición. En la actualidad los nuevos partidos de izquierda querrían una renovación de la democracia. Pilar TOBOSO se centra en el movimiento feminista y como éste modificó el modelo social y familiar. Sus objetivos consiguieron difusión en los medios de comunicación y tuvieron espacios de encuentro, se llevaron a cabo acciones comunes con el objetivo de igualar sexos. Jaime PASTOR VERDÚ aporta una visión en la que se menciona a la izquierda revolucionaria. Comenta los consensos entre las fuerzas en litigio: la Ley de amnistía (1977), los Pactos de la Moncloa (1977) y la Constitución (1978), a la cual dedica bastante atención. Benjamín TEJERINA muestra el desencanto de las dos décadas posteriores a la Transición, en contraste con el movimiento estudiantil de los años setenta, a pesar de que se mantiene el conflicto ideológico, los problemas sociales y las reformas legales. Arnaud DOLIDIER destaca al papel de los sindicatos durante la Transición y la actividad de los movimientos obreros entre los años 1976 y 1978, sobre todo el PCE y el PSOE y como se modificó su actividad acercándose a los ámbitos intelectuales y periodísticos. Pere J. BENEYTO CALATAYUD observa la actitud colectiva y el movimiento obrero y muestra su importancia.

IHE
(Secretaria de la revista)